

det, at vi i dette Tilfælde havde at gøre med en Person, som maaske var noget sløj, som maaske i og for sig ikke tog sig det saa nær og ikke reagerede overfor at være inde-spærret, og dette støttede jeg paa, at Retslægeraadet talte om Mandens „relative Klarhed“: at denne Mand med hans „relative Klarhed“ ikke egnede sig til at komme paa Sindssygeanstalten i Nykøbing. Jeg troede derfor, det var en Person, som fandt sig i Indespærringen, som maaske endda befandt sig nogenlunde godt ved den og i alt Fald ikke reagerede saaledes, som sunde Mennesker vilde reagere overfor pludselig at blive spærret inde. Jeg støttede, som sagt, dette mit Indtryk paa Retslægeraadets Udtalelse, og jeg tror i og for sig, det var et almindeligt Indtryk; jeg vidste paa det Tidspunkt ikke, at Manden netop havde reageret, ja, endog havde reageret meget kraftigt, hvad jeg senere skal komme til.

Mit Indtryk af Sagen var endvidere, at det hastede meget stærkt, thi ellers kunde vi risikere, at flere Voldtægtsforbrydere blev sluppet løs fra Fængslerne. Men nu ser jeg af Sagens Akter, at det drejer sig om 2 Fanger, der vil kunne falde ind under det Lovforslag, der her er forelagt af Ministeren; det er det hele, det drejer sig om.

Jeg har nu beskrevet, hvorledes jeg saa paa Sagen, da den var til Behandling her. Nu er Spørgsmaalet: Hvorvidt tilsiger dette konkrete Tilfælde og Ministerens Stilling til dette, at vi skal tage Lovforslaget eller Ændringsforslaget? Har dette overhovedet nogen Virkning paa disse Tilfælde? Her maa jeg da først undersøge det Spørgsmaal, om den højtærede Minister har overskredet sin Kompetence — det Spørgsmaal er det nødvendigt at klare for at kunne skønne over Lovens Nødvendighed —, eller om Ministeren, hvis han havde Kompetence til at gaa frem paa den Maade, han har gjort, ikke kunde have valgt at gaa andre Veje, der var lige saa effektive. Hvad det sidste angaar, mener jeg absolut, at der havde været mange andre Midler til at opnaa det, Ministeren har tilsigtet, uden netop at gaa denne meget kraftige Vej,

Dernæst er Spørgsmaalet, om Ministeren har haft Kompetence til i det foreliggende Tilfælde at spærre Manden inde, efter at denne har udstaaet sin Straf. Paa dette Punkt har den højtærede Minister jo svinget noget frem og tilbage. Straks da Manden blev sat ind, saa man i Aviserne, og jeg ser det nu ogsaa i Skrivelserne, at han var interneret, og vi fik ikke Indtryk af, at det blot var foreløbig; det fremgaar ogsaa af den Skrivelse, som nu er

fremlagt: han skulde tages i Sikkerhedsforvaring, og indtil videre skulde han anbringes paa Sygeafdelingen, indtil nemlig Retslægeraadet havde taget Standpunkt til det Spørgsmaal, om han skulde paa en Arbejdsanstalt eller paa Sindssygeanstalten i Nykøbing. Det var Ministerens første Standpunkt. Der skete saa det, at Ministeren den 3. November udsendte en Redegørelse, som kom i Aviserne den 4., og her har Ministeren pludselig det Standpunkt, at det, der er sket, er ikke en endelig Anbringelse, men blot en foreløbig, og dertil har Ministeren Beføjelse. Ja, det sidste er for saa vidt rigtigt, for selv Amtmændene har i lang Tid haft denne Beføjelse, og det skulde altsaa kun være den, Ministeren som Justitsminister havde gjort Brug af — jeg tror dog ikke, det er rigtigt, at vi har en saadan Praksis for Amtmændene, naar det drejer sig om Personer, som Domstolene har erklæret for ikke at være sindssyge; vi har en Praksis for de Tilfælde, hvor der er Tvivl om, hvorvidt Manden er sindssyg, men ingen Praksis, naar Domstolene har sagt, at Manden ikke er sindssyg, og der ikke foreligger noget senere i Sagen. Det var altsaa Standpunktet af 3.—4. November: at det, der var sket, var noget rent selvfølgeligt. Saa svinger det lidt igen, idet Ministeren efter at have undersøgt Sagen træder frem i Rigsdagen og begrundet sin Foranstaltning, og her siger Ministeren, at det, han har gjort, indleder en ny Praksis, og en ny Praksis, som han vil fortsætte med, indtil der bliver truffet Lovgivningsbestemmelser i den Henseende; i Forvejen har han talt om, at nu kom jo Forslaget om en ny Straffelov, og i den vilde vi faa effektive Midler. Det Standpunkt, at det var en ny Praksis, der indledes, bliver dog lidt modificeret under de senere Forhandlinger, idet Ministeren gik med til at søge en Lovhjemmel, hvilket ogsaa er rigtigt. Altsaa efter Ministerens Mening skulde Lovforslaget fremkomme, ikke fordi det i og for sig var nødvendigt, men mere af praktiske Grunde, for at have Sikkerhed.

Efter min Mening har Ministeren nu ikke haft Hjemmel til denne Fremgangsmaade, og ingen Minister har den i noget andet af de Lande, der ligger os nærmest her i Europa. Vi ser, at Spørgsmaalet har været fremme i Sverige, og man er der gaaet meget vidt; det har været foreslaaet, at naar der er Tale om Indespærring, skal Afgørelsen træffes af en særlig Domstol, der er sammensat paa en vis bestemt Maade; men end ikke det vil man gaa ind paa i Sverige, idet man siger: Nej, et Spørgsmaal som det, om en